

Diari: *Última hora*

Data: 04-12-2018

► TEMA

'Geografies personals'

Aquest és el suggerent títol de l'exposició que es pot visitar a l'edifici sa Riera fins al 21 de desembre. L'autor de les fotografies mostra un retrat del seu entorn més quotidià, de territoris que sent com a propis i que son retrats del món gran vist amb els ulls d'un geògraf arrelat a la terra

Una exposició fotogràfica de la poètica de la natura

↔ Antoni Picazo Muntaner, *

El Servei d'Activitats Culturals de la UIB ha organitzat a l'edifici de Sa Riera una exposició fotogràfica de Miquel Pastor, «Geografies personals», que restarà oberta fins al 21 de desembre. «Geografies personals» és un títol curiós. Curiós perquè ens acosta a la intimitat de

l'autor. Les imatges ens sorprenen, ens fan meditar. Les fotografies mostren un paisatge extraordinari. La nostra mirada es podrà encisar en visions que semblen arrabassades d'altres èpoques. Des de Ferrutx, que vigila els vaixells que busquen el vent per la badia d'Alcúdia fins a la majestuositat de les onades, que l'oratge de tramuntana empeny cap als vivens de la Colònia amb ràbia infinita.

No seran sols les fotografies de

Miquel Pastor les que us sorprendran, cada una d'elles va acompanyada d'un petit text. Línies que expressen l'estat d'ànim de l'autor en el mateix instant que va capturar la natura en moviment, que va immobilitzar la vida mateixa. Ara bé, de totes les imatges que el visitant podrà veure, n'hi ha tres que varen afectar molt al redactor d'aquesta crònica. La tercera en importància d'aquest xoc visual i perceptiu, va ser la petjada de l'home, percebre com el foc convertia en Infern el paradís, com bé assenyala

Pastor al seu text. La segona, meravellosa i gairebé perfecte, com es dibuixa la Serra de Tramuntana davant la mar. És un moment únic, tan sols perceptible en un punt just del dia, i sols durant un parell de segons.

La primera, la que em xocà sobtadament, i que va ser la que vaig veure primer, la «Lluna del conco Miquel». Xoc perquè vaig tenir el plaer de conèixer Miquel Tous i gaudir d'inoblidables converses a la seva barberia. Xoc perquè aquell era el moment, el moment just del trànsit anímic del conco de Pastor cap a un altre indret. El moment en què la lluna blanca portava l'home a l'eternitat. Aquella lluna és magnífica. Vegeu-la.

* Professor d'Història moderna de la UIB